

**Disciplinaire Commissie voor Niet-Elitesporters
NADO Vlaanderen**

Zaak: SCHEVENEELS Ronny

Nummer: 2015-083

Beticht van: het plegen van een dopingpraktijk naar aanleiding van een rallycross te Maasmechelen op 13 september 2015, namelijk een inbreuk op artikel 6 en artikel 3, 1° van het decreet van 25 mei 2012 betreffende de preventie en bestrijding van doping in de sport, door het zich als sporter niet onthouden te hebben van dopingpraktijken, meer bepaald de aanwezigheid van een verboden stof of van een metabool of marker daarvan in een monster dat afkomstig is van de sporter, in het bijzonder amfetamine.

Inzake: Ronny Scheveneels

geboren: 23 januari 1967,

wonend: Oosthamsesteenweg 62/0003, 2491 Balen

1. De disciplinaire commissie nam kennis van:

- het analysecertificaat van 23 september 2015 van het erkende dopingcontrolelaboratorium in Zwijnaarde waaruit blijkt dat in het urinestaal amfetamine werd aangetroffen;
- het aangetekend schrijven van 23 oktober 2015 waarmee de sporter werd uitgenodigd om aanwezig te zijn op de openbare zitting van 24 november 2015;
- de overige (procedure)stukken van het dossier.

2. Op de zitting van 24 november 2015 hoorde de disciplinaire commissie in het Nederlands:

- Yves Defoort, als vertegenwoordiger van de NADO Vlaanderen, op zijn verzoek;
- de sporter in zijn middelen van verdediging.

3. Op 13 september 2015 vond te Maasmechelen n.a.v. een internationale rallywedstrijd een dopingcontrole plaats; het betrof een controle binnen wedstrijdverband.

De sporter, die breedtesporter is (art. 2, 13° Antidopingdecreet van 25 mei 2012), werd rechtsgeldig opgeroepen voor de dopingcontrole; over de rechtsgeldigheid van de oproeping is geen betwisting.

Het beproevingsverslag toont aan dat het urinemonster van de sporter amfetamine bevatte. Het analysesresultaat zelf wordt door de sporter niet betwist.

4.1 Er is sprake van een afwijkend analysesresultaat (*adverse analytical finding*, AAF) in het urinemonster van de sporter, namelijk op basis van een rapport van een WADA-geaccrediteerd of door het WADA goedgekeurd controlelaboratorium blijkt dat in een monster de aanwezigheid is gevonden van een verboden stof of van de metaboolen of markers ervan (art. 2, 2° Antidopingdecreet van 25 mei 2012).

Amfetamine komt voor op de verboden lijst 2015 (Ministerieel besluit van 26 november 2015 houdende vaststelling van de verboden lijst, vermeld in artikel 9 van het besluit van de Vlaamse Regering van 19 oktober 2012 houdende uitvoering van het decreet van 25 mei 2012 betreffende de preventie en bestrijding van doping in de sport, *B.S.*, 12 december 2014), nl. onder artikel 1, § 4, 1°, a, 3. Het behoort tot de niet-specifieke stimulantia die verboden zijn binnen wedstrijdverband.

4.2 De inbreuk is het feit dat het verboden middel of de verboden middelen in het lichaam van de sporter aanwezig waren: dat is wat de sporter wordt te last gelegd. Dit wordt voldoende aangetoond door het analyseresultaat. De sporter is verantwoordelijk voor de middelen die in zijn lichaam aanwezig zijn; hierdoor is er geenszins omkering van de bewijslast. De sporter kan aantonen aan de inbreuk geen schuld te hebben of slechts een niet-significante schuld, wat de sporter *in casu* niet doet.

4.3 De sporter betwist, zoals gezegd, het analyseresultaat niet. Hij stelt dat dit het gevolg is van een "*pilletje*" die een supporter hem gaf en de inbreuk "*niet expres*" te hebben begaan.

4.4 In het kader van de antidopingreglementering is schuld: elk plichtsverzuim of elk gebrek aan zorgvuldigheid die in een bepaalde situatie vereist is (art. 2, 52° Antidopingdecreet van 25 mei 2012). Factoren die bij de beoordeling van de schuldgraad van een sporter of begeleider in aanmerking moeten worden genomen, zijn bijvoorbeeld de ervaring van de sporter of begeleider, of de sporter of begeleider minderjarig is, speciale overwegingen zoals een handicap, het risico dat de sporter had moeten zien en de zorgvuldigheid en voorzichtigheid die de sporter aan de dag heeft gelegd met betrekking tot wat het gepercipieerde risico had moeten zijn. Bij de beoordeling van de schuldgraad van een sporter of begeleider moeten de in overweging genomen omstandigheden specifiek en relevant zijn voor de verklaring van het feit dat de sporter of begeleider is afgeweken van het verwachte standaardgedrag.

4.5 Het verboden middel betreft een niet-specifieke stof. De sporter toont niet aan hoe het middel in zijn lichaam is gekomen: de verklaring dat hij het van "*een supporter*" kreeg is al te vaag en sluit bovendien zijn schuld niet uit, noch vermindert het zijn schuld. De sporter is zelf verantwoordelijk voor de stoffen die in zijn lichaam worden aangetroffen. Amfetamine is bovendien prestatiebevorderend, ook in functie van de door de sporter op competitief niveau beoefende sport.

De sporter toont niet aan geen schuld te hebben aan de dopingpraktijk.

5. Gelet op het bewijs van het feit te last gelegd aan de sporter en zoals hiervoor omschreven, dient de sporter een sanctie te worden opgelegd zoals voorzien door het Antidopingdecreet van 25 mei 2012,

Artikel 42, § 1, Antidopingdecreet van 25 mei 2012 bepaalt bij een eerste overtreding de uitsluiting van de sporter als volgt: 1° voor een dopingpraktijk als vermeld in artikel 3, 1°:

a) vier jaar uitsluiting als het opzettelijk was (tenzij paragraaf 6 van toepassing is, wat *in casu* niet het geval is);

b) twee jaar uitsluiting als het niet opzettelijk was (tenzij paragraaf 4, 5 of 6 van toepassing is, wat hier ook niet het geval is).

Als de dopingpraktijk verband houdt met een specifieke stof, dient het bewijs van het opzettelijk karakter geleverd te worden door NADO Vlaanderen. Als de dopingpraktijk verband houdt met een niet-specifieke stof, zoals *in casu*, dient het bewijs van het niet-opzettelijk karakter geleverd te worden door de sporter.

In het kader van de dopingreglementering is een dopingpraktijk opzettelijk in het volgende geval: de sporter of begeleider heeft handelingen gesteld waarvan hij of zij wist dat ze een dopingovertreding waren of dat er een aanzienlijk risico was dat de handelingen een dopingovertreding zouden kunnen zijn of tot gevolg zouden kunnen hebben en dat risico kennelijk heeft genegeerd (art. 2, 46° Antidopingdecreet van 25 mei 2012).

De sporter levert geen enkele bewijs over het niet-opzettelijk karakter van de dopingpraktijk.

Een uitsluiting voor vier jaar is voor dergelijke opzettelijke dopinginbreuk de standaardsanctie of basissanctie.

Deze sanctie is in verhouding met de ernst van de inbreuk en de schuldgraad van de sporter. Deze uitsluiting slaat niet op de individuele sportbeoefening voor louter recreatieve doeleinden van de sporter.

Op grond van artikel 23/2, 13de lid Antidopingdecreet wordt de duur van een voorlopige schorsing afgetrokken van een eventuele uitsluitingsperiode die uiteindelijk aan de sporter wordt opgelegd of door hem wordt aanvaard. De commissie doet dit door de uitsluiting te doen aanvangen vanaf 3 september 2015, de derde werkdag na het verzenden van de kennisgeving van de voorlopige schorsing voor deelname aan wedstrijden.

Om de sporter te wijzen op het belang van de geest van de sport en een gezonde, medisch verantwoorde, sportbeoefening, legt de commissie de sporter bijkomend de hierna bepaalde administratieve geldboete op. De commissie houdt hierbij rekening met de sociale situatie van de sporter die bediende van een koerierdienst is met een verklaard maandelijks inkomen van € 1.500; hij is samenwonend en heeft een kind van 14 jaar.

OM DEZE REDENEN, DE COMMISSIE

Na beraad, en op tegenspraak

verklaart de sporter **uitgesloten** voor een periode van **vier jaar** voor de hiervoor te last gelegde en bewezen bevonden inbreuk, hetgeen inhoudt dat hem verbod wordt opgelegd om deel te nemen aan enige sportactiviteit als sporter alsook in eender welke hoedanigheid en veroordeelt de sporter tot betaling van een administratieve geldboete van **€ 1.000**

zegt dat deze uitsluiting **aanvangt op 2 oktober 2015 en loopt tot 2 oktober 2019,**

legt een deel van de kosten die aan deze procedure verbonden zijn, nl. ten belope van een bedrag van € 350, te last van de sporter en veroordeelt hem tot betaling hiervan.

Deze beslissing is gewezen te Brussel door de disciplinaire commissie voor niet-elitesporters, samengesteld uit de leden die in deze zaak hebben gezeteld en geoordeeld, nl.

B. Meganck,
voorzitter

J. Ghooos
geneesheer-lid

H. Huygens,
lid

en op de openbare zitting van 8 december 2015 uitgesproken door de voorzitter B. Meganck, met bijstand van mevrouw Heidi Colsoul, secretaris

B. Meganck, voorzitter

H. Colsoul